

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

KRUHY NA VODE

KRUHY NA VODE

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

KRUHY
NA VODE

sloart

Text © Dominik Dán 2024
Published by arrangement with DANKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

ISBN 978-80-556-6746-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu
zdať akési povedomé...*

Tam subito corvus, qui modo cygnus erat.

Stal sa náhle havranom, kto bol nedávno labuťou.

(Martialis)

Venujem kolegovi a kamarátovi Vladimírovi Kajabovi.

Za odborné rady a neocenitelnú pomoc ďakujem
Mgr. Anne Kratochvílovej, MUDr. Denisovi Valentovi, PhD.

1

MÁJ 1997

Krauz zastal na červenú, stál tretí od semafora. Zabrzdil vo väčšej vzdialenosti od nárazníka pred ním než ostatní vodiči, nikdy sa nelepil na auto pred sebou, ani počas jazdy, ani na križovatke, ani keď sa ponáhlal z práce domov. Zo zadného sedadla sa pri brzdení zošuchol kufrík na spisy, buchol do operadla sedadla spolujazdca, odpútal šoférovu pozornosť. Šofér sa reflexívne obzrel, nič sa nedeje – kufríku sa nič nestalo, bol z pevného plastu potiahnutého koženkou, aby vyzeral ako drahý, kožený. Drahé kožené policajti nenosili, neboli členmi advokátskej komory.

Krauz sa presvedčil, že vzadu je všetko v poriadku, zahniezdil sa, zabubnoval po volante, sústredil sa, nechcel zaspať zelenú. Kufrík na zadnom sedadle odpútal jeho pozornosť, na chvíľu nekontroloval situáciu pred autom, takže chlapíka v čiernej koženej bunde a koženej šiltovke s veľkým šiltom si všimol na poslednú chvíľu.

Pekná šiltovka, kožená, moderne tvarovaná – veľký šilt cez celé čelo zacláňal pol tváre.

Muž v šiltovke kľučkoval pomedzi autá čakajúce na zmenu svetelného signálu. Ďalší blbec, ktorému je priechod pre chodcov priúzkou, musí si skracovať cestu pomedzi autá, pomyslel si Krauz. Určite si skracoval, ponáhlal sa, poskakoval medzi autami vrtko ako kamzík, občas si pomohol rukou, oprel sa o nárazník alebo prednú kapotu. Každému šoférovi kývol, aby sa nehneval, ale naozaj sa ponáhlal.

Neomylné sa približoval ku Krauzovej škodovke. Detektív natiahol krk – skontroloval medzeru vpredu – v poriadku, je dosť veľká, zmestí sa, môže ho obehnúť a pokračovať

v hazardovaní na frekventovanej križovatke. Len by ho zaujímalo, čo bude robiť, keď z ničoho nič naskočí zelená, ako bude kľučkovať pomedzi rozbiehajúce sa autá.

Kašľať naňho, nech si poradí, ako vie. Krauz sa sústredil na semafor, už-už sa musia zmeniť svetlá a autá vyrazia. Kaskadéra v šiltovke registroval len periférne. Kaskadér obehol auto vpravo vpredu, oprel sa o blatník, prudko zmenil smer... Dokelu! Čo to robí?! Nevyužil dosť širokú medzeru pred Krauzovým autom, namiesto toho sa prudko zvrtol, nelogicky zamieril k jeho pravému blatníku, odtiaľ k dverám spolujazdca...

Krauz nestihol zareagovať, muž v šiltovke ho prekvapil, trhol dverami – a už bol dnu. Detektív reflexívne siahol k opasku, ale márne, pištoľ bola v kufríku na podlahe za operadlom.

Muž sklonil hlavu, aby mu šilt zakrýval z tváre ešte viac, natiahol ruku k detektívovi. Krauz sa mykol, inštinktívne sa natlačil na dvere, flochol na útočnickovu ruku – čakal pištoľ, prinajlepšom nôž, útočnú dýku. Nič z toho, namiesto pištole naňho mieril prst, ukazovák.

„Bum, bum, a si mŕtvy, poliš!“ Muž si napravil šiltovku a rozosmial sa, čo rozosmial, rozrehotal sa, až ho hádzalo o palubnú dosku. „Kam sa podela tvoja chýrna ostražitost', Riško?“

Krauz zhlboka vydýchol, pevne zovrel volant, aby mu jednu nevrátil.

„Kamil? Kamil, ty debil!“

„Aké milé privítanie, Riško, a ešte sa ti to aj rýmuje, že Kamil – debil.“

„Si normálny?“

„Kedy som bol?“

„Tiež pravda. Počúvaj...“

„Chod!“

„Čo chod? Kam mám?“

„Pohni sa, máš zelenú.“

„Aha.“

Krauz zaradil rýchlosť, pohlol sa, dobehol auto vpredu, pribrzdil, aby sa nezrazili, zladil rýchlosť s kolónou náhliacich sa áut, konečne sa mohol venovať votrelcovi.

„Čo tu robíš, človeče!?“

„Veziem sa.“

„Hľadá ťa polovica Slovenska.“

„Nie, len vagabundi.“

„Veď hovorím.“

„Vrátil som sa.“

„A načo, prosím ťa!“

„Mám robotu. Mohol by si zatiahnuť na parkovisko pod mostom?“

„Tam ťa nenájdu? Chceš tam stanovať?“

„Nič sa mi nemôže stať, veziem sa v aute najlepšieho detektíva v strednej Európe, on ma ochráni.“

„Vážne? Mohol by si nás zoznámiť? Ak zostaneš v mojom aute ešte minútu, aj ja budem potrebovať ochranu. Kamil, uvedomuješ si, že kto sa k tebe priblíži hoci len na tri metre, môže vyletieť do vzduchu alebo ho trafi zablúdená guľka?“

„Nedramatizuj, kamarátko, nedramatizuj a zatiahni tam... nie, hentam, za tú dodávku.“

„Už ti mäkne mozog, Kamil. Zatiahnem, kde budem chcieť. Spoza tej dodávky nemáme výhľad a krytie je len z jednej strany. Musím sa postaviť tak, aby som mal výhľad na všetky strany, a ak zhustne vzduch, aby som mohol ufu-jazdiť.“

„Ufu-jazdiť? Na tomto?“ Kamil neveriacky pohladkal popraskanú palubnú dosku ojazdenej škodovky. „Už si niekedy počul o bavoráku alebo audine? Také autá sa dnes používajú v podsvetí, trojliter, tri a pol litra.“

„No a? Aj ja mám toľko...“

„Jedine v nádrži.“

„... alebo ťa môžem vysadiť na zastávke, ak ti je električka milšia.“

„Znesiem aj tento policajný luxus, odstav, kde chceš, len nech máme pokoj na pár slov,“ rezignoval Kamil. „Vystúpim, až keď nás začnú naháňať. Pred bavorákom skôr ujedem električkou než týmto,“ posmešným pohľadom zahrnul interiér škodovky.

Krauz jeho provokačné reči nekomentoval, odbočil, schovali sa na parkovisku pod mostom. Pri dodávke pribrzdil, skontroloval, či sa za ňou už niekto neschováva. Cúvol, zaparkoval tak, aby mal celé parkovisko ako na dlani, hlavne vjazd a výjazd, lebo bol iba jeden na celú plochu.

Vypol motor, vydýchol, počúchal si tvár, snažil sa upokojiť, snažil sa vyrovnáť s tým, čo sa práve stalo, čo sa práve deje. Obrátil sa ku kamarátovi, chvíľu si ho neveriacky premeriaval. Kamil sedel bokom, Krauz si všimol vatú v uchu – Kamil mal od malička problémy s prievanom, trpel na zápaly stredného ucha. Ešte niečo si všimol – hoci sa nevideli len pár mesiacov, Kamil akoby zostarol. V tvári poplavý, pohľad vystrašený. Mohol machrovať, koľko chcel, detektíva neoklamal, posledné dni mu dali zabráť a bolo to na ňom vidieť.

„Cigu?“ ponúkol detektív.

„Nechceš takúto?“ Kamil vybral modrú škatuľku.

„*Gitanes*? Kde si to zohnal? Už dávno som ich nevidel.“

Kamil sa len záhadne usmial.

„Aha,“ pochopil detektív. „Mám z toho dedukovať, kde v prdeli si bol posledné tri mesiace zašitý?“

„Dedukuj, čo len chceš.“

„Ale nebudem ďaleko od pravdy.“

Kamil pokrčením pleca pripustil, že nebude. Ponúkol, pripálil zlatým zapalovačom, Krauz zašľukoval, vyfúkol, zvráštľil tvár.

„Mariška Tereza! Čo do toho tí žabožrúti melú? Mám už teda niečo od fajčené, ale tento čierny francúzsky tabak mi vždy nahuje pľúca.“

„Opatrne, kamoško, je to originál, žiadny šmejd.“

Chvíľu mlčky fajčili, vychutnávali, vnútro auta presýtil silný aromatický tabak.

„Tak...“

„Najprv ti chcem niečo povedať,“ Krauz skočil kamarátovi do reči.

„Nech sa páči, Riško.“

„Kamil, napriek všetkým okolnostiam ti chcem povedať, že som rád, že ťa vidím živého a zdravého.“

„Ďakujem.“ Kamil natiahol ruku, Krauz ju prijal, stisol, potriasol.

„Na staré zlaté časy, Kamil. Myslím to vážne.“

„Hovorím, že ďakujem. Nekecáš, viem, len nerozumiem, prečo hovoríš, že napriek všetkým okolnostiam. Akým okolnostiam?“

„Nerob sa sprostý.“

„Nerobím sa.“

„Dal si dolu Bossa, všetci to vedia.“

„Kto – všetci?“

„No všetci, policajti, vagabundi, novinári, verejnosť, už to učia aj na základnej škole na predmete moderné dejiny Slovenska.“

„Nehovor, už sme vošli do dejín?“

„Nevošli, prestrieľali ste sa, debili! Mal by som ťa zatknúť a zavrieť.“

„Zavrieť?“ Kamilovi od prekvapenia poskočilo obočie.

„Presne tak!“

„Tak zavrieť, hovoríš, Riško. Pekná vďačnosť! Čo tvoj členok?“

„Občas ešte krívam.“

„A oko?“

„Už tak neslzi.“

„Vážne? A vďaka komu? Mohol by si mi osviežiť pamäť a pošepnúť mi, vďaka komu ešte môžeš krívať a slziť?“

„No...“

„Žiadne no, zachránil som ti život!“

„Viem.“

„Si mi dlžný!“

„Viem.“

„Vieš, a vyhrázaš sa mi basou! Fakt pekna vďačnosť, ale čo môže človek očakávať od čerta? Peklom sa ti odvdáči.“

„Netrep, justičák nie je peklo.“

„Len predpeklie, viem, už som vyskúšal.“

„Máš prachy, nažíval by si si tam ako vo vatičke.“

„Za tie prachy, čo mám, si môžem ako vo vatičke nažívať aj vonku.“

„Ale tu si terč, tam by ťa nijaká guľka nenašla.“

Kamil neodpovedal, zvažnel, zahladel sa na kamaráta. Konečne prestali blbnúť, prešli na vážnu tému. Kamil po chvíli prikývol.

„Richard, aj nad tým som uvažoval.“

„A na čo si prišiel?“

„Guľky tam nelietajú, to je pravda, ale z času na čas sa niekto z nevysvetliteľných príčin a záhadným spôsobom obesí alebo si podreže žily. Nie, nič nehovor,“ Kamil zastavil kamaráta razantným gestom, „viem, čo chceš povedať.“

Myslíš to dobre, ale nemáš takú moc, nemôžeš mi poskytnúť účinnú ochranu na celých dvadsaťštyri hodín, jedine, že by si sedel vo vedľajšej cele alebo, ešte lepšie, drichmal na hornej prični. Aj tak pochybujem, Mirovi ľudia by ma časom vysnorili a dali dolu, skôr či neskôr.“

„Asi máš pravdu,“ neochotne pripustil detektív, vyfúkol oblak dymu, otvoril okno, odfrčkol ohorok. „Rozumiem ti, sú to opodstatnené obavy. Prežil si dva atentáty, viac také šťastie mať nemusíš.“

„Nemusím.“

„O to nástojčivejšie sa ťa pýtam: Čo tu, doboha, robíš?“

„Chcem vyjednávať.“

„Kamil, nikto s tebou vyjednávať nebude, dal si dolu Bossa, zabil si kráľa, len ťa zmerčia niekde na chodníku a si plný olova.“

„Nič nechápeš, Riško.“

„Nie? No tak ma pouč.“

Kamil sa zahniezdil, zahľadel sa do diaľky.

„Vieš, kde je Anglicko?“

„Viem, na rovniku, kúsok vedľa Ekvádoru.“

„Presne, Riško, takmer presne. Zvláštna krajina, zvláštni ľudia. Vieš, čo skandujú po uliciach v deň, keď im zomrie kráľ?“

„Majú kráľovnú.“

„Teraz, no ja mám na mysli, čo skandovali pred dvesto-tristo rokmi.“

„Aha, nie, neviem, mal som inú robotu, nie načúvať.“

„Zomrel kráľ, nech žije kráľ...“

„Aha.“

„Už ti docvaklo, Riško?“

Krauz prikývol, no odrazu pochopil pravý význam Kamilovej narážky, od prekvapenia vyvalil oči.

„Kamil, ty...“

„Čo, ja? Aha, ty myslíš, že by som ja... Nie, Riško, kašlem na nich, ja mám svoj kšeft s autíčkami a pár bočákov, vynáša to celkom slušne, nesťažujem sa, žiadne iné ambície nemám. Chlapci z podsvetia sú mi dlžní pár drobných, o tie mi ide, a aj o prímerie, chcem sa dohodnúť, lebo takto sa podnikateľ nedá.“

„Kamil, ty máš nejaké nové informácie?“

Kamil sa zatváril záhadne.

„Zmenila sa situácia? Staré hriechy sú zabudnuté?“

Stále sa tváril záhadne.

„Ty si už s niekým od nich jednal?“

Záhadný výraz na Kamilovej tvári vystriedal záhadný úškrn.

„Oslovili ťa? Dostal si ponuku? Tak jednal si s niekým alebo nie?“

Kamil našpúlil pery, cmukol, no neodpovedal.

„Jednal!“ vydýchol Krauz. „Samozrejme, že jednal, inak by si sa len tak z ničoho nič neobjavil. Si sviňa, Kamil, ale nie si hlupák, nepchal by si hlavu do slučky, keby si si nebol istý, že sa nezatahne.“

Kamil prikývol.

„Dostal som správu, poslali za mnou parlamentára.“

Detektív si pošúchal nos, na chvíľu sa zamyslel, nevediac pokrútil hlavou.

„A ty im veríš?“

„Prečo nie?“

„Opakujem ti to stále dokola, odkrágľovali ste Bossa pre pár všivavých prachov!“

„Tých pár všivavých prachov bolo stoosemdesiat miliónov.“

„Tvoj podiel nebol toľko.“

„Tridsať, ak chceš niečo vedieť.“

„Hovorí sa, že menej.“

„Jedno, čo sa hovorí, len dvaja ľudia vedia, aká bola dohoda.“

„Z toho jeden je pod zemou.“

„A druhý sa mu vyšťí na hrob, len čo sa dostanem na cintorín. Sám si je na vine, on začal, mal dodržať dohodu a nemal na mňa strieľať.“

„Samozrejme, on je na vine, tebe nad hlavou poletuje svätožiara ako pneumatika od traktora.“

„Až taká nie, ale...“

„Žiadne ale!“

„Jedno ale tu predsa len je.“

„Aké ale?“

„Aké ale? Spomeň si, Riško, akí sme boli kamaráti. Pravda, ty si sa vydal svojou cestou, ale my ostatní sme ostali okolo

neho a darilo sa nám. Z roka na rok sme boli úspešnejší, z roka na rok bohatší. Odrazu akoby sa zbláznil, nedodrжал dohodu, vysmial nás, vyhodil nás z rokovania, zosmiešnil nás, keď sme neustúpili, poslal na mňa strelca.“

„Ja viem...“

„Dvakrát!“

„Ja viem...“

„Iba som sa bránil, bola to sebaobrana.“

„Štyri samopaly proti neozbrojenému chlapovi, fakt čistá sebaobrana!“

„Mal revolver.“

„Ani ho nestihol vytiahnuť.“

„Ty to berieš len z policajného hľadiska, ja z ľudského. Keby stihol, padli by aj naši, musel som strieľať, nemal som na výber. Čistá sebaobrana, som nevinný!“

„Hovorím, že v Leopoldove by si sa cítil ako doma – tam iní ani nie sú.“

„Keby sme položili na misky váh...“

„Dobre, dobre, Kamil, sudcu medzi vami robiť nebudem, ani nechcem,“ Krauz dal jasne najavo, že rýpať sa v minulosti nemá význam, každý má na dianie v Našom Meste svoj názor a tomu druhému za pravdu nedá. „Čo bolo, bolo, radšej povedz, kto už vie, že si sa vrátil.“

„Prišiel som dnes v noci, kontaktoval som ťa ako prvého.“

„Teraz neviem, či mám byť na to hrdý alebo sa báť.“

„Závisí od toho, ako sa k veci postavíš.“

„Ako sa postavím k veci?“ žasol detektív. „Ani neviem, o čo ide, ale musím ťa upozorniť, že sa pohybuješ po sakramentsky horúcej pôde. Naštval si viac ľudí než daňový úrad. Mirec mal vlastnú armádu, piekol s tajnou službou, mal obchodných partnerov, kamarátov, veľa ľudí ti ide po krku. Ak ti niekto z nich slúbil bezpečný návrat, určite nehovoril za všetkých. A ja sa mám k niečomu postaviť? Asi si zabudol, kde robím a čo robím, inak povedané, že už mám stranu, na ktorej stojím, a je to druhá strana barikády, Kamilko môj milý. Vraždu Bossa máme na stole stále otvorenú, hľadáme vraha, presnejšie, vrahov, aj ja hľadám, takže byť na tvojom mieste, sám sebe sa vyhybam a nešpekulujem o tom, ako sa k veci postavím ja. Ehm... Chápeš?“ pre istotu sa spýtal, lebo poslednej vete ani sám nerozumel, no vedel presne, čo

chce naznačiť. Nečakal na odpoveď. „Spoliehaš sa, že sme už čo-to spolu preskákali, ale...“ detektív bezmocne rozhodil ruky – všetko má svoje hranice.

„Riško, hovoríš, že sme už čo-to spolu preskákali. Áno, aj to zaváži, ale spolieham sa predovšetkým na tvoj zdravý rozum, už sa mi osvedčil.“

„Môžeš mi to vysvetliť?“

„Samozrejme. Čo budeš mať z toho, keď ma zatkneš? Alebo niekoho z mojej partie?“

„Ešte stále máš partiu?“

„Budeš sa čudovať, ale mám, a ešte lepšiu, ešte pevnejšie držíme pri sebe. Ani Bossovo besnenie nás nerozdelilo.“

„Dvaja sú už dolu.“

„Správne, o dvoch sme prišli, a práve tebe by malo záležať na tom, aby sa to skončilo. Keď sa vrátia aj ostatní a pôda dovtedy nevychladne, zase sa budú po uliciach povalovať mŕtvoly.“

Detektív z oddelenia vražd nereagoval, zamyslel sa. Na túto tému už mal niekoľko porád s chlapcami z kancelárie stoštyridsaťjeden, s ostatnými kolegami z oddelenia vražd, s kolegami z iných oddelení a okresov, s Mayorom, s riaditeľom kriminálky, dokonca prišli aj odborníci z policajného prezídia, vraj aj im záleží na bezpečných uliciach Nášho Mesta. Veril im, veril každému, kto bol ochotný pomôcť, lebo situácia začínala byť vážna. Skupinky podsvetia si vybavovali účty, impérium Bossa trhali na kusy, každý si chcel urvať čo najväčší kus a prostriedky si volili podľa hesla Kto do teba kameňom, ty doňho chlebom, ale riadne tvrdým, tvrdším než kameň. Gulky zo samopalov svišťali nočnými ulicami, granáty lietali do dvorov rodinných domov, vytĺkali výklady barov a reštaurácií, nástražné výbušné systémy demolovali autá, často aj s vodičmi, ešte lepšie s celou posádkou. Písalo sa o vojne v podsvetí, policajní funkcionári tento novinársky výmysel nenávideli, no rovnako sa ho báli, lebo nulové výsledky v objasňovaní brutálnych vražd páchaných na očiach verejnosti priamo ohrozovali ich zotrvanie vo funkciách.

Krauz bral situáciu osobne – mnohých osobne poznal. Nemohol za to, že pár chalanov, s ktorými vyrastal, sa dostalo do konfliktu so zákonmi. Bolo to ich rozhodnutie

a Krauz si bol istý, že prvotné rozhodnutie nemalo s ďalším vývojom a terajším stavom nič spoločné. Na začiatku si chceli len privyrobiť, čím viac a čím skôr. Vydierali podnikateľov, keď sa bránili, neštítali sa ani únosu, ani nátlaku, ani otvoreného násillia, a keď sa im začalo dariť, narástli im rožky. Boss do toho všetkého vniesol rozum, rozvahu, systém, chvíľu sa mu darilo držať bandu na uzde, ale s jedlom rastie chuť a im sa naozaj darilo. Krauz, a nielen on, každý, kto mal rozhlad a videl za oponu, musel uznať, že to bolo obdobie, keď podsvetie prevzalo iniciatívu, policajti len prešlapovali na mieste a bezmocne sa prizerali. Boss sa stal kráľom.

Občas zavolať aj Krauza, akože si pripijú na staré zlaté časy. Krauz prišiel rád, bola to jeho uličná chlapčenská partia, pekné spomienky, no niektoré ich praktiky zatrhol hneď na začiatku.

„Nebudem vás počúvať, nechcem vedieť, čo plánujete.“

Bola to reakcia na Kamilovu plechovú hubu, pomýlil si posedenie pri poháriku s bojovou poradou.

„Čo ti je?“ nechápal Boss.

„Nič, len nechcem, aby ste plánovali predomnou. Pozvali ste ma na pivo, ak z toho má byť bojová porada, odchádzam.“

„Čo skáčeš!“

„Neskáčem, iba som opatrný. Ak sa niečo z vašich plánov nepodarí a prevalí sa to, koho budete automaticky podozrievať? Fízla! Takže držíme sa starej odskúšanej múdrosti: Neprezradíš len to, čo nevieš.“

Uznali, že má pravdu, a viac sa venovali pivu a spomienkam.

A ešte jednu praktiku im zatrhol hneď na začiatku.

„Richard, počúvaj, potreboval by som vylustrovať všetky autá zmrda Kochlíka, nejako začal vystrkovať rožky. Na, tu máš, v obálke je pre teba...“

Nikdy sa nedozvedel, čo je preňho pripravené v obálke a ani v tých ďalších, lebo ďalšie neboli. Neurazil sa, nekričal ani netrieskal po stole, iba sa usmial, potom zvažnel, pokojným hlasom im vysvetlil, že takto spolu nažívať nebudú. Pivo, to áno, aj soletky môžu byť, ale to je asi tak všetko. Nižaké informácie hore-dolu, nijaké obálky na výmenu. Boss pochopil, už nerýpal a netrúfol si ani nikto z partie.

Burger, Chosé a pár vybraných kolegov vedelo o Krauzových kontaktoch, aj ako vznikli.

„Richard, opatrne, pohybuješ sa na tenkom ľade,“ varoval ho najstarší detektív.

„Ako to myslíš, Edko?“

„Kým sa darí, kým ide všetko hladko, nikto si ťa nebude všímať, no je len otázkou času, kedy sa veci skomplikujú, lebo stále platí Murphyho zákon – čo sa môže pokaziť, raz sa určite pokazí. Potom na teba ukážu prstom...“

„Kto?“

„Všetci! Kolegovia, funkcionári, kamaráti, hajzli, podrazáci, závistlivci, všetci. Ukážu na teba prstom a povedia: To je on, to je ten policajt, čo sa stýka s podsvetím, to on vynáša, to on hrá na dve strany, to on berie prachy z podsvetia, preto sa nám nedarí, pán riaditeľ, lebo Krauz bonzuje, prezrádza akcie, to on ohrozuje vašu stoličku, pán riaditeľ, je najvyšší čas, aby ste s ním zatočili, inak... Chápeš, Riško, kam mierim? Nijaký riaditeľ nechce prísť o stoličku, radšej nech o ňu príde niekto iný. Môžeš prísť o flek alebo, ešte horšie, za zneužitie právomoci verejného činiteľa skončíš v lochu.“

Krauz pozorne počúval.

„Takže so starými kamarátmi mám radšej skončiť?“

„To nie, to som nepovedal. My, čo s tým robíme, čo kriminalistike naozaj rozumieme, vieme, aké sú pre výkon nášho povolania dôležité kontakty, len sa ti snažím naznačiť, aby si ich využíval maximálne opatrne – a hlavne, aby si sa s nimi nechválil kade-tade. Tvoje kontakty na podsvetie sú najcitlivejšou, najzraniteľnejšou stránkou tvojej práce, a ak sa ti vymknú z rúk, zotnú ti hlavu.“

„Ja sa s nimi chválim kade-tade?“

„Nie, to som nepovedal, zatiaľ to robíš veľmi rozumne, vie o tom len pár vyvolených, iba som ťa chcel varovať, aby si aj ďalej postupoval aspoň tak opatrne ako doteraz. A...“ Burger zaváhal. „O tom, že nesmieš vziať ani korunu, dúfam, nemusím hovoriť.“

Krauz odul pery – čo si to o ňom myslí...

„Dobre, dobre, ja nič, ja len, že zoberieš iba raz, a už sa z toho nevyvlečieš, už ťa majú kúpeného a musíš poslúchať a skákať, ako pískajú, pritom musíš rátať s tým, že pri prvom prúseri ti podrazia nohy a hodia ťa do placu.“

Krauz si Burgerove a Hanzelove rady vážil, odkedy ho vzali medzi seba a zasvätili ho do tajov kriminalistického remesla, no túto radu si vážil najviac, doslova si ju vzal k srdcu.

Teraz tu sedel v aute skrytý pod mostom, obzeral sa ako posledný ustráchaný zlodejčiek a počúval reči o tom, že od neho závisí, na akú stranu sa postaví. A hovorí mu to človek, ktorému z prstov kvapká krv. Čo na tom, že je to dlhoročný kamarát, čo na tom, že mu pred pol rokom zachránil život, je to vrah a takých má zatýkať, vypočúvať, strkať do basy, a nie s nimi fajčiť fajku mieru, hoci len v podobe francúzskych cigariet.

Kamil použil otvorenú vyhrážku – ak Krauz nepomôže, zase sa budú po uliciach povalovať mŕtvolky, vybavovanie účtov bude pokračovať, novinári do toho budú rýpať, verejná mienka sa obráti proti nim, funkcionári sa budú triasť o stoličky, budú vyskakovať, hľadať vinníkov, no a kto je v meste zodpovedný za vraždy? Vinníka nájdú rýchlo.

Krauz sedel na dvoch stoličkách, pod jednou priháralo, druhá bola napojená na centrálnu vykurovanie.

„Kamil, takže ty sa ma pýtaš, čo budem mať z toho, keď ťa zatknem. To sa pýtaš mňa, detektíva z oddelenia vražd?“

„Áno, Riško, vrátim sa k pôvodnej otázke – čo budeš mať z toho, keď ma zatkneš? Uvažuj so mnou. Strčíš ma do väzby, no skôr či neskôr aj tak príde deň, keď budeš musieť mojim advokátom sprístupniť spis a ukázať im dôkazy proti mne, a čo im ukážeš? Bude tam napísané, že všeobecne sa hovorí, že Bossa dal dolu Kamil a jeho partia. Všeobecne sa hovorí, to je podľa teba dôkaz? Alebo máš ešte niečo?“

„Nechali ste nám celé auto a zbrane.“

„Ani sme ho nepodpálili, takí sme frajeri. A čo? Našli ste priekupníka, ktorý na mňa ukáže – áno, tento odo mňa kúpil samopal, s ktorým dali dolu Bossa? Máte takého svedka? Našli ste na samopale moje odtlačky? Videl ma niekto pri čine? Dosvedčí to? Máte vôbec nejakého svedka ochotného svedčiť v tomto prípade?“

„Kamil, nesar ma, lebo ťa vyšmarím von a idem domov!“

„Nechcem ťa srať, len ti chcem vysvetliť, aký zbytočný by to bol úkon, aj tak by som bol o pár dní vonku. A vonku, rovno na schodoch justičáka, ma chlapi od Bossa zložia. Háďaj, koho by si novinári podali? Koho by označili za ne-